ЧЕРВЕНЬ
1972
Київ

Рік видання 46-й
№ 12 (886)
Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Служи!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

Телеграфне агентство Перця

УНІКАЛЬНА ВЕЖА

ЧЕРНІГІВСЬКА ОБЛАСТЬ. В с. Неданчичі Ріпкинського району приступили до спорудження унікальної вежі. Про її призначення ходять розмаїті чутки. Дехто говорить, що вона дасть можливість щось побачити навіть на екрані зіпсованого телевізора, а жителька Неданчичів О. Невструй переконана, що з вежі буде зручно вигляда-дати майстра з Чернігівського телеательє, який мав прибути до села ще в березні, щоб відремонтувати її телевізор.

ВЕЛИКА ТУРБОТА

ЗАКАРПАТСЬКА ОБЛАСТЬ. (Кор. ТАП). Веселий гомін лунає у ці гарячі літні дні над річкою Шопуркою, що протікає через село Великий Бичків Раховського району. З самого ранку й до пізнього вечора і старі й малі хлюпочуться у прохолодній воді. «А був би через річку місток, — говорять мешканці села, — то хіба ж освіжилися б зайвий раз? Спасибі сільраді та правлінню колгоспу за турботу про наше здоров'я!»

ПО ЗАСЛУЗІ!

ХМЕЛЬНИЦЬКА ОБЛАСТЬ. Нещадно карає розкрадачів народного добра керівництво колгоспу в селі Вербці-Мурованій Ярмолинецького району. Справедливий гнів правління відчув на собі завідуючий свинофермою Фещук, який попався на крадіжці поросят і був засуджений до року примусових робіт. Його призначено завідуючим фермою великої рогатої худоби. По заслузі!

НА ПІДСТУПАХ ДО РЕКОРДУ

РОВЕНСЬКА ОБЛАСТЬ. (Кор. ТАП). До встановлення нового рекорду у важкій атлетиці готується голова Рокитнівської ради ДСТ «Колос» т. Сабіров. Пообіцявши спортсменам колгоспу «Україна» через тиждень забезпечити їх штангою, він ось уже півроку тренується, щоб зрушити її з місця.

ПРИКРА НЕОБЕРЕЖНІСТЬ

КРИМСЬКА ОБЛАСТЬ. (Кор. ТАП). Серйозне лихо спіткало цієї зими працівників Сімферопольської шкіряно-галантерейної фабрики: під час морозів їм у пальці позаходили сильні зашпори. І хоч надворі вже літо, а зашпори ті не вийшли ще й досі. Саме тому шкіряно-галантерейники ніяк не можуть відповісти на лист жителя м. Житомира Й. С. Журавського, котрий ще у березні повернув їм для обміну браковані рукавиці, які розповзлися у нього на руках на третій же день.

За свідченнями медиків, зашпори позаходили в пальці працівників фабрики через прикру необережність: вони носили рукавиці власного виробництва.

КОРОТКО КАЖУЧИ

ЯКБИ ЩЕ НОВИНКУ!..

Дорогий Перче! Коли будеш у м. Донецьку, не подумай зайти без протигаза до магазину № 49 міськпромторгу «Новинка», в якому продають господарчі товари. Тут зовсім відсутня вентиляція. Як ті продавці терплять вісім годин, — не знаю, бо сам я і хвилини витримати там не міг.

(З листа санітарного лікаря А. КОМАРОВА).

Ото були б, мабуть, овації,
І не на мить й не на хвилинку,
Якби іще одну новацію —
Просту, звичайну вентиляцію —
Якийсь новатор ввів в «Новинну».

РАЖ І ГАРАЖ

За договором із колгоспом «Здобуток Жовтня» Золотоніський «Міжколгоспбуд» мав закінчити гараж іще в 1969 році. 46,5 тисячі карбованців будівельники одержали, але гаража й досі не видно.

(З листа до редакції).

«Колгоспбуд» ввійшов у раж —
Будувати взявсь гараж.
А коли одержав гроші,
Ні на крок з Золотоноші.
І, хоч трісни, не бажа
Будувати гаража.

К. ЮР.

Знесправлений Мийдодір

(Не зовсім казочка, і зовсім не для дітей)

На Житомирщині одна колгоспна лазня припадає в середньому на сім сільських населених пунктів. До того ж переважна більшість цих лазень не працює. Із запланованих на минулий рік 25 лазень збудовано тільки п'ять.

(Факт).

Давайте ж бо митись, купатись,
Та хлюпатись, та полоскатись
Не в ночвах, не в мисці,
а в ванні,
Під душем і в бані.
(Майже з «Мийдодіра»
К. Чуковського).

Ночви голос цей почули
І здивовано гукнули:
— А який це там дивак
Розспівався лунко так?!

Хто це Миску там паплюжить,
Хто це Ночви хоче здужать,
Хто це наш, як не секрет,
Підрива авторитет?!.

— Я!.. Великий Умивальник,
Славнозвісний Мийдодір,
Бань і душів всіх начальник
І мочалок командир!

Подивились Ночви скоса:
— Ти б сюди не совав носа!
У райцентрі ти сиди,
А на села не ходи!

З лазень в нас немає зиску,
Нерентабельні вони!

Тут господар я і Миска,
Та Корито й вагани.

Марні ці твої ходіння
В наші давні володіння —
Наша тут звіків земля!..
Забирайся звідсіля!

Враз, не стерпівши образи,
Мийдодір чотири рази

Стукнув-грюкнув в мідний таз
І гукнув: «Кара-бараз!»

Але Ночов не злякати —
Стали родичів гукати.
Появилися миски,
І корита й шаплики.

— Мийдодір?! — кричить сердито
Прапрадідівське Корито.
— Буде тут йому гаплик! —
Люто вигукнув Шаплик.

Ночви — в крик: — Лупи
псяviру!!.
І такого Мийдодіру
В бік послали штурхана,
Аж пішла навкруг луна...

Мийдодір гукнув: — О боже,
Хто ж мені тут допоможе?!.
Раптом глядь, аж по горі
Їдуть три богатирі.

А за ними, як лавина,
Посувається дружина.
Мийдодір до них біжить
І кричить: — Допоможіть!..

Але воїни оці —
Шмиг за кущ, немов зайці...
Мийдодір відразу стих,
І стоїть ні в сих, ні в тих...

Сам-один, без допомоги
Більш держатися не міг —

То ж гукнув: — Дай, боже, ноги!
І світ за очі побіг.

Так дали миски і нецьки
Мийдодірові ляща...
А дружина молодецька
Лиш дивилась з-за куща.

Від ПЕРЦЯ. При розслідуванні цієї події на місці виявилося, що трьома богатирями, які не допомогли Мийдодірові у біді, були заступник голови облвиконкому, в сферу діяльності якого входять питання побуту, Нероденко І. Г., начальник обласного управління сільського господарства Лось В. М. та завідуючий облкомунгоспом Георгієвський П. І. З-за кущів, де дружинники заховалися, виднілися тільки голови. Серед них були упізнані голова Черняхівського райвиконкому Кузьминський П. І., в якого з п'яти колгоспних лазень працює тільки одна; голова Малинського райвиконкому Студинський А. І., в якого з дванадцяти — не працює жодна лазня; голова колгоспу ім. XX партз'їзду Житомирського району Підгородецький В. М., в якого лазня уже років п'ять не діє, та ряд інших.

Юрій КРУГЛЯК,
спец. кор. Перця.

Житомирська область.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

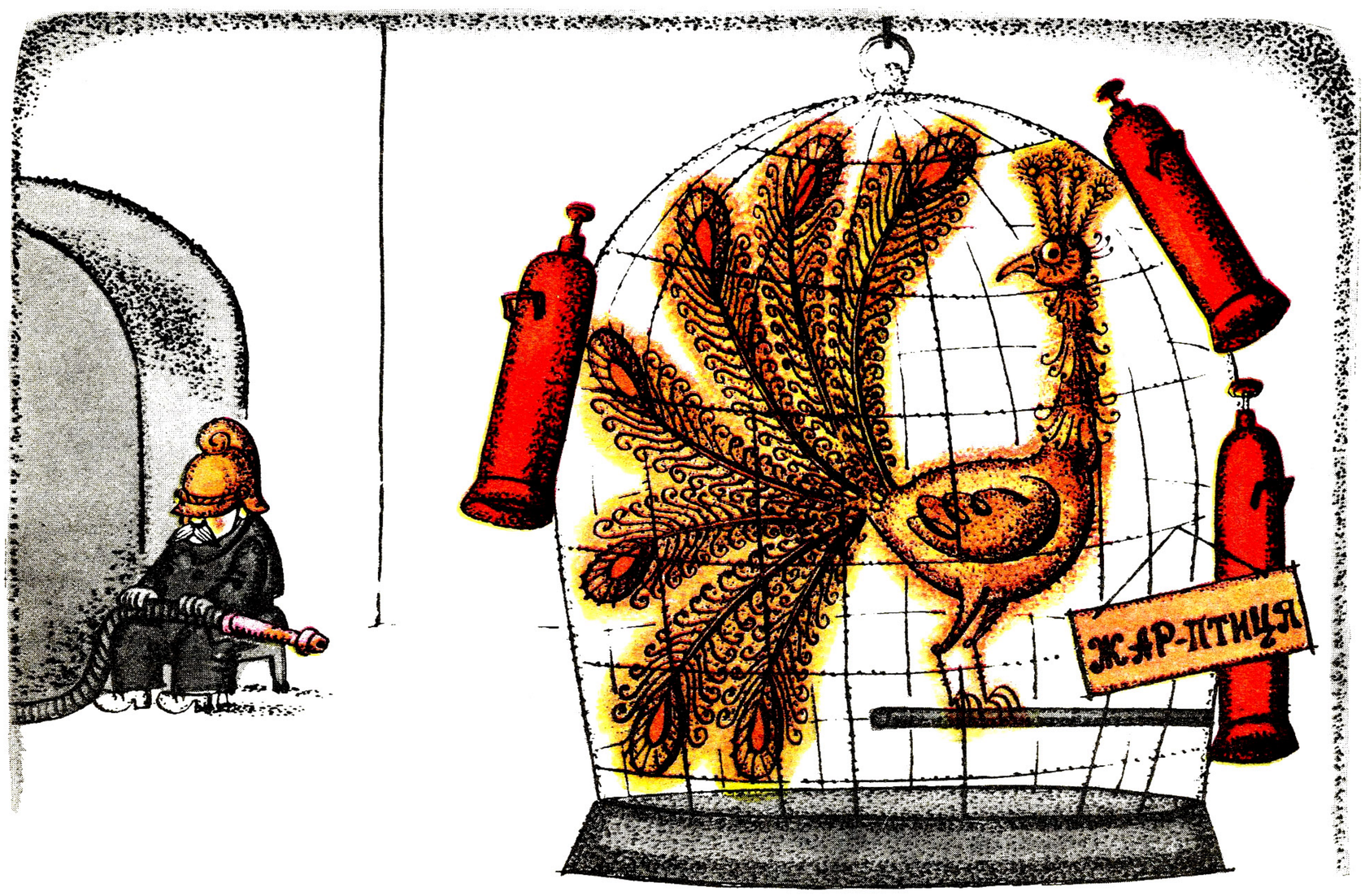

Плоди перестрахування.

Дали перцю!

У директора Ісківської середньої школи на Лубенщині І. Ф. Булатецького намітилось гостре розходження з педагогікою. Він перестав визнавати її за науку про виховання. У зв'язку з цим директор відповідно переглянув і свої погляди на власну поведінку. Якщо раніш у стосунках з педагогами та учнями у директора переважали виховальні елементи, то потім І. Ф. Булатецький почав демонструвати перед своїми підлеглими та вихованцями суцільну антипедагогіку.

Листа про це, одержаного редакцією, Перець надіслав Полтавському облвно для перевірки фактів.

Перевірили. Факти підтвердились. З посади директора школи І. Ф. Булатецького звільнено.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

На замороженому об'єкті.

Гріхопадіння

ГУМОРЕСКА З МОРАЛЛЮ

— Ой, погане щось сталося з моїм старим! — поскаржилася якось наша сусідка Марина Іванівна. — Ви ж знаєте мого Петра: людина він сумирна, працьовита, захоплювався риболовлею, грав у шахи, дивився собі футбол, а це...

— Невже ж Свиридович почав у пляшку зазирати?! — здивувався я.

— Та що ви! Крім боржому, нічого в рот не бере. Що вже ні, то ні. Але ж мучить його якась гризота, не спить ночами, перекидається, зітхає... Щось не дає йому спокою, а що — не каже...

— Так він вам і скаже! — скептично докинула моя дружина. — Коли вже усі свої інтереси занехаяв та ще й зітхає і мовчить — добра не жди. Усі вони, паразити, однакові, — закінчила вона, скоса позирнувши на мене.

— Таке скажете! — аж підскочила Марина Іванівна.— Щоб мій Петро, та...

— Ой, не зарікайтеся, сусідонько. Усі вони гарні, коли сплять. Свиридович, звісно, людина статечна, але тепер чого тільки не буває...

Марину Іванівну немов бурею видуло з кімнати.

А за кілька днів зустрів я її на вулиці. Сумна така, аж почорніла.

— Ну, хто «вона»? Либонь потягали вже за коси злу розлучницю? — спробував я пожартувати. — От тобі й Свиридович! Недурно ж кажуть: у тихому болоті...

— А не пішли б ви самі, сусіде, в болото, — сумно перебила Марина Іванівна. — Яка вже там «вона»... Та й нехай би краще у гречку Петя скочив, чим отаке лихо...

І нещасна жінка приклала до очей хусточку.

— Та що ж сталося?! — вже не на жарт стривожився я.

— Коли б же я знала. Якось дивно він себе поводить. Ночами сидить до третіх півнів — щось креслить і шепоче, шепоче і креслить... А це допіру прибіг звідкілясь і почав стрибати, наче маленький, на одній нозі. «Ха-ха, каже, хо-хо!» А сьогодні схопився вдосвіта — і мерщій з хати.

— Куди, — питаю, — розігнався? Вихідний же...

— Гараж, каже, будуватиму: скоро «Запорожця» заведу!

Я злякалася, але не подала виду — ще й пожартувати спробувала.

— Так, так, кажу, то заводь уже заразом і гарем та одружуйся з туркенями, і гарненько заживем...

— А таки заживем! — сміється. — Заживем віднині ми з тобою, дорогенька, хіба ж так! А замість туркень добуду тобі найкращого турецького килима...

— Може, ще й... норкову шубу?

— Запросто!

— І... і дачу на морі?

— І дачу...

Тут сльози покотилися з очей бідолашної Марини Іванівни.

— Ой, лишенько ж моє тяжке! Ой, заслаб же мій Петро на голову! Завтра біжу на консультацію до лікаря....

«Е-е, тут щось не те, — подумалось мені. — Тут і справді щось серйозніше, ніж чиясь спідничка. З чого б це Свиридович про машини та килими заговорив. коли раніше мріяв лише про кольоровий телевізор...».

— Далебі, темнить ваш Свиридович, — зрештою сказав я, напружуючи свої аналітичні здібності. — Здається мені, здоровісінький він, вибачте на слові, мов бугай, і до лікаря вести його, мабуть, не треба... Краще ото прислухайтесь, що він уночі бурчить спросоння. Не може того бути, щоб чогось не вибовкав...

Наступного ранку Марина Іванівна вже була у нас.

— Ну як? — кинулись ми з дружиною до неї.

— Та ніяк, — безнадійно махнула рукою Марина Іванівна. — Цілу ніч прислухалася і, гадаєте, щось второпала? Спочатку щось рахував, але не підряд, а якось дивно: «П'ять, сім, тридцять п'ять...» А тоді почав чортійщо вигукувати...

— Ну, ну — що саме?!

— Та ось записала: «Бадмінтон, біатлон...».

— Ха-ха! — розсміявся я, схопившись на рівні.

Жінки перелякано сахнулися від мене й тривожно перезирнулися.

— Як же це я й досі не здогадався! От йолоп! Ясно, що винні тут не він сам і не «вона», а воно! «Спортлото» винне! Либонь, вцілив нишком Свиридович у шість щасливих — та ще, може, і не в одній картці!

* * *

Мораль?

По-перше: нічого й ніколи не приховуйте від своєї половини — все одно рознюхає.

По-друге· регулярно купуйте картки «Спортлото»!

Дмитро ВИШНЕВСЬКИЙ.

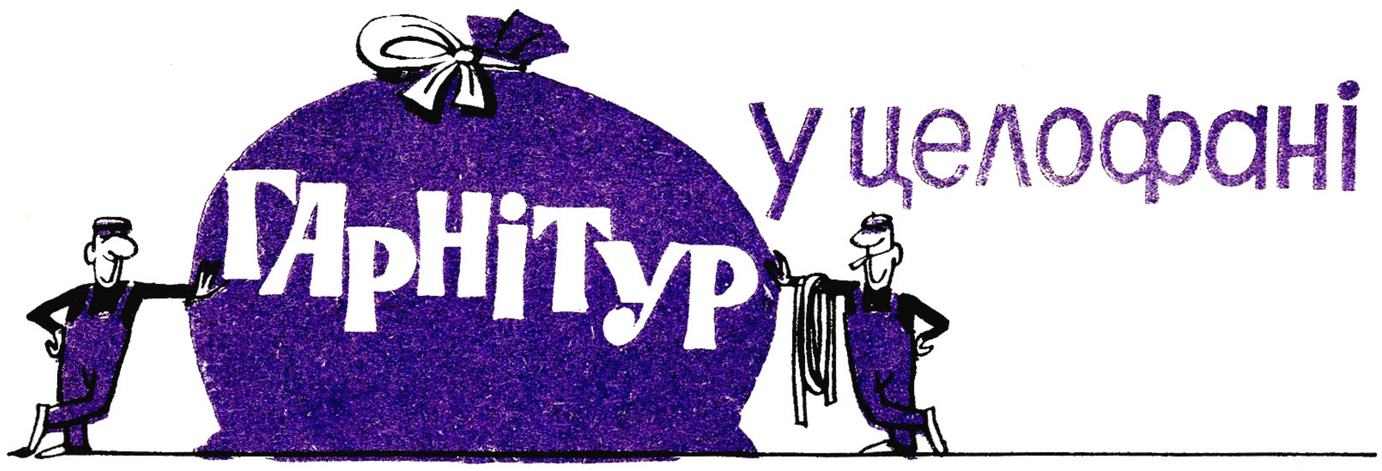

(РАЦПРОПОЗИЦІЯ)

До автобуса залишилося не більше години. «Що за такий час можна зробити? — міркував я.— До їдальні далеко, у ресторан — довго». Помчав до магазину під простою, без ідилії назвою — «Кулінарія». Глянув на прилавок — очам любо: яких тут тільки напівфабрикатів нема?! І голубці, і вареники, і біфштекси, і шніцелі, фарш м'ясний, фарш рибний. Словом, бери, загортай ті напівфабрикати у целофан, неси додому, кидай в окріп чи смаж на сковорідці. Що вже тобі там до душі, до смаку. Зручно, вигідно і швидко. Сам приготував, сам себе вилаяв (якщо вийшло не так), а після цього лягай спати чи йди у двір і пострілюй собі на здоров'ячко (сила є!) із сусідами у «козла». А як ні — розвивай свій інтелект — читай періодику, дивись телевізор, відгадуй кросворди.

Я ж від'їжджав у відрядження. Шлунок був повний, кишеня — теж. Кишеня була напхана листами трудящих. Одні в тих листах хвалилися, що придбали кушетку, інші — що кухонного стола. Гадали, що стіл той їм служитиме для того, для чого й служать столи. А він виявився чудовим посібником у справі виховання дисципліни у дітей дошкільного і шкільного віку.

— Ану не підходь до стола,— гукає щасливий власник покупки синові.— Ти бачиш, які тут цвяхи стирчать?

Або:

— Не лазь коло столу, бо покалічишся. Та й штани, між іншим, на шмаття переведеш. Бачиш, які задирки.

А тоді вже, як дітей отак поповиховували, можна й душу відвести. Тільки щоб діти не чули. Не педагогічно.

— А щоб отим бракоробам... І т. д. і т. п.

Такими побажаннями деяким мебльовикам і рясніють листи. Читаєш їх, і тягне тебе на глибокі роздуми: «За що ж ото так наших мебльовиків клянуть? Чому паперу на ті листи про них часом більше йде, ніж сировини на пенали? Ті, що на кухні стоять. А може ж, мебльовики не винні. Може, треба глянути в корінь: їх план підганяє. Вал дають. Спішать мебльовики. Спішать прогресивку одержати, преміальні. Не за гарне ж обличкування столів чи секретерів це дається. За вал, за кількість дається».

Мучили і свердлили мене ті думки, як шурупи, що мали замість цвяхів бути у шафах Корюківської фабрики (Чернігівщина). Не давали ті роздуми мені спокою і в Харкові, не залишали вони мене і в Євпаторії. З цими думками я лягав спати, з ними й прокидався і на Прикарпатті, і по той бік Карпат, і навіть у Броварах на Київщині.

А чого б ото, думаю, мебльовикам та не запозичити досвіду харчовиків? Проста ж думка. На поверхні лежить. Для чого, приміром, Харківському мебльовому комбінатові імені Миколи Щорса клепати оті дивани-ліжка артикулу 2161-У чи 4529-У (описати тих диванів не можемо, тому подаємо тільки їх цифрові символи), навіщо збирати їх на фабриці, раз із ними тут щось не клеїться. Не клеїться ні під керівництвом директора т. Лапчинського, ні навіть незважаючи на головну інженерну думку т. Бродського. Суцільний брак. Стопроцентний. Чи не легше ті дошки, обшивку, оббивку, пружини скласти у целофанові мішки, насипати туди стружки чи накидати вати (чим уже там набиваються харківські дивани), і за призначенням транспортувати. По-перше, це зручно, по-друге, швидко, а по-третє, ніхто не дорікне браком. Словом, чому б не взятися за напівфабрикати?

Покупець придбає собі такий диван-пакет (артикул можна трохи змінити: додати якусь літеру чи відняти цифру) і — з богом, як кажуть, Парасю, поки люди трапляються. Розпакували дома (в післяурочний час, звичайно) такий пакет-кухню чи «Гарнітур спальний» — і спокійнісінько на очах своїх домочадців оволодівайте суміжною професією. Окрім цього, з точки зору медицини така фізична праця цікава й тим, що не вкорочує віку, а, навпаки, гарантує молодість, довголіття і надає обличчю життєрадісного кольору, якого нема, наприклад, на виробах чугуївського мебльового комбінату.

Директор цього комбінату т. Власенко теж, мабуть, був би не проти того, щоб їхні диво-диванчики і «Ой, мамо» — матраци з пружинами — отак розсилалися. Але запаковувати їх слід не в целофан, а в мішковину. У целофані їхніх диванів не візьмуть — видно, що то за витвори. Мішковина — надійніше. Купить товариш покупець чугуївський диван-ліжко і про «козла» забуде. Заклопочеться збором меблів. Дружина може набивати матрац, син по цвяхах, які тут замість шурупів, молотком буде цюкати, а сам господар нехай уже піддає термообробці пружини. Особливо конусні.

Якщо ж ви придбали обідній стіл Євпаторійської мебльової фабрики і не знаєте, як бути з тріщинами, з дірками від сучків, то можете листовно повідомити директора т. Следянського чи головного інженера т. Смольникова, щоб теж замінили цю повноцінну продукцію напівфабрикатами. Нехай той майбутній стіл вишлють розібраним, а не клепають його сяк-так. Це ви можете зробити й самі. Та ще й краще. Головне, аби на фабриці не забули додати всіх необхідних для стола деталей. Скажімо, чотирьох ніжок.

Але чи не до найприємніших домашніх занять можна віднести складання дитячих меблів. Особливо тих, які випускає Отинянська мебльова фабрика на Івано-Франківщині. Тут усе гаразд: є у стільців і ніжки, і сидіння, і обручики. Але все одно доводиться згадувати їх творців тими словами, які в громадських місцях вживати заборонено. Бо ті стільці роблять, либонь, дітоненависники, а може, ті, які ще не мали дітей, як і любові до виготовлення дитячих меблів. Чи не простіше і цю продукцію — незібраною у целофан. Хай самі покупці уже збирають.

При цьому буде діяти і психологічний фактор — батько, який збиратиме меблі для сина чи донечки, робитиме це так, щоб нічим не підірвати свого авторитету, щоб дитина йому уже не дорікнула.

— Он, тату, тріщина у стільці. А ось тут відклеїлося...

Це — щодо солідних комбінатів та фабрик.

А що вже говорити про різні там райпромкомбінати, райфабрики місцевої промисловості. Тут до «раю» так само далеко, як до неба. Обладнання тут фізично і морально застаріле. Меблі роблять часто допотопним способом. Та й такі, що їхню зовнішність важко описати. На полтавському; приміром, комбінаті кухонні столи чомусь роблять чорними. Чи то сажею фарбують, чи мазутом. Але фарбують. Що, до речі, ніякими «гостами» не дозволяється. Навіть місцевими.

Кривоозерський промкомбінат (Миколаївська область), виготовляючи меблі (зокрема, кушетки), дорожить своїм ім'ям. Особливо першою його частиною — все робить криво. Але поверхня тих меблів вам уже не нагадує ні озера, ні навіть кривого дзеркала.

Так, питається, для чого сировину переводити? Для чого ото час витрачати? А чи не краще за методом харчовиків: на напівфабрикати перейти?

Надіюсь, ви мою думку вловили? Цікаво, чи вловлять її керівники згаданих підприємств?

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Прошу, замовляйте!

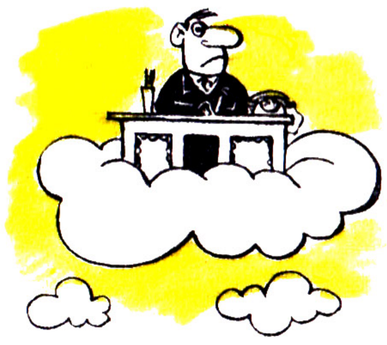

ПЛАТА ЗА СТРАХ

Сонячним суботнім ранком сімферопольською вулицею ішов немолодий, але бадьорий чоловік. Чоловік мав трохи грошей і море оптимізму. Звали його Покупець. З рішучістю людини, яка знає, чого хоче, він попрямував до універмагу і звернувся до продавщиці тоном доброго знайомого:

— У вас є спортивні костюми з білою смугою?

Цією фразою він уже протягом багатьох місяців вітався з нею і завжди чув у відповідь:

— З білою немає, беріть із чорною.

Покупець знав, що спортивний костюм із білою смугою — дефіцит. Та все ж вірив, що одного разу серце продавщиці не витримає і вона витягне з-під прилавку те, за чим він полює стільки часу...

— Є костюми з білою смугою, — несподівано відповіла продавщиця.

Покупця аж у піт кинуло від радісного хвилювання.

— І я можу платити?

— Звичайно, — відповіла продавщиця.

На вулиці він ще раз розгорнув лакунок і глянув на костюм. Чи, бува, з ним не пожартували? Але це була таки вона, його кришталева мрія: спортивний костюм із білою смугою, витвір Сімферопольської трикотажної фабрики...

По дорозі додому він вирішив про всяк випадок заглянути ще до промтоварного магазину.

Він заглядав сюди вже більше року і питав, як усі тут питають:

— Килими є?

І чув, як усі тут чують:

— Є, але тільки дитячі.

Дитячий килимок Сімферопольської фабрики культтоварів, що робиться з полотна і ворсу, він мав. І плекав надію колись придбати і килим великий. Та поступово ця мрія стала настільки нереальною, що, звертаючись до продавщиці, він не запитував, а стверджував: «Килима у вас, звичайно, немає».

Але цього разу...

— Є, — відповіла продавщиця.

Від несподіванки Покупець аж захитався.

З двома покупками Покупець зайшов до магазину господарчих товарів. Сюди він завертав щодня з надією купити завісики для кватирки. Продавець уже пізнавав Покупця і щоразу, не чекаючи запитання, безпорадно розводив руками. І сьогодні Покупець заглянув сюди для годиться, та раптом почув:

— Платіть у касу!

— Ви хочете сказати, що є маленькі завіси? — тремтячим голосом уточнив Покупець.

— Так, — підтвердив продавець.

А коли в тому ж магазині йому сказали, що є й дверна ручка з планкою і пластмасовим держаком, та сама, за якою безнадійно полюють новосельці, сльози радості затьмарили йому очі...

Ця історія, почута у поїзді Київ — Сімферополь, так мене схвилювала, що я з невимовним захопленням тиснув руки працівникам Кримського обласного управління торгівлі.

— Від імені читачів нашого журналу дозвольте подякувати за турботу про людей.

Працівники управління ніяковіли і дивувалися:

— Дійсно, поталанило чоловікові, нічого не скажеш! Це все одно, що в спортлото всі шість цифр відгадати! Хоч би подивитися на цього везуна.

— Що може бути простішим! — вигукнув я. — Ходімте в перший-ліпший магазин і там зустрінемо таких самих везунів.

Та везунів ми не зустріли. Як сказали нам у першому-ліпшому магазині, їх треба шукати в останній день місяця, кварталу, півріччя. Тоді, коли на прилавки «викидають» дефіцитні спортивні костюми з білою смугою, великі килими, завіси для кватирок, дверні ручки з планками... В інші ж дні на прилавках лежать недефіцитні спортивні костюми з чорною смугою, маленькі килими, завіси не для кватирок і дверні ручки без планок.

На Сімферопольській трикотажній фабриці я поставив питання руба:

— Ви хочете, щоб споживач радів вашій продукції?

— А чого ж, — не заперечували вони.

— Тоді чому ви продукуєте спортивні костюми з чорною смугою, яких не купують, замість того, щоб давати костюми з білою смугою, за якими товпляться у чергах?

— Еге, — хитро посміхнулися на фабриці, — це вам подобається з білою, а може, комусь сподобається з чорною. Ми не ризикуємо ось так на першу ж вимогу міняти колір смуги.

— А ви, — поцікавився я на фабриці культтоварів, — чому випускаєте неходові дитячі килимки, коли такий попит на великі? Це ж так просто: замість кількох маленьких зробити один великий?

— Боїмося ризикувати, — була відповідь.

— А невже вам не хочеться порадувати покупців? — спитав я у працівників сімферопольського заводу «Сантехпром». — Це ж так просто — зробити дверну ручку з планкою, замість тієї, що без планки, або маленькі завіси для кватирок?

І знову почулася відповідь:

— Боїмося ризикувати.

Бояться ризикувати на Євпаторійському промкомбінаті і тому продовжують випускати плюшеві скатерки, яких давно ніхто не купує. Не ризикують на Сімферопольському заводі гумових виробів і тому роблять еспандери з м'якої гуми, замість того, щоб робити з твердої, як вимагають покупці.

Чому ж виробничникам бракує хоробрості? Виявляється, ось чому.

Два роки з усіх боків натискали на завод «Сантехпром». Мовляв, випускайте скоби для дверей. Погодилися на заводі. Освоїли нову продукцію. Почали випускати. А торговельні організації брати відмовилися. Бо оптова база закупила скоби в Полтаві. Отже, скоби місцевого виробництва так і залишилися на складі готової продукції.

Або, наприклад, освоїв сімферопольський завод «Продмаш» нову продукцію — багажники для автомашин. Ну, думали, утішать автолюбителів! А на базі тим часом замовили такі ж самі багажники в інших областях, і прогоріли виробничники.

Ось і спробуй угадати: освоювати якийсь новий вид продукції чи не освоювати, припиняти виробництво якоїсь речі чи не припиняти? Торговельні працівники не знають, якого сюрпризу чекати від виробничників. Виробничники не знають, яку чергову «свиню» їм можуть підкласти торговельники.

— Раптом зробимо, а торгівля не візьме, — побоюються вони.

А розплачується за цей їхній страх — покупець, розплачується своїм часом, годинами безплідного ходіння по магазинах. Розплачується власними нервами.

І буде розплачуватися, поки виробничники і торговельники не скоординують своїх дій. Поки, скажімо, при оптових базах не будуть створені відділи, які, принаймні в обласних масштабах, вивчатимуть попит населення. Поки не буде створено центру (припустимо, при Держплані), який координував би виробництво і реалізацію товарів ширвжитку. І який бачив би перед собою не споживачів взагалі, а конкретного покупця зокрема. З усіма його смаками та уподобаннями.

Ю. ПРОКОПЕНКО,
спец. кор. Перця.

Кримська область.

ЗАКОРЕНІЛА...

Мал. Й. КОГАНА

— Моя жінка ніяк не може звикнути до окремої квартири й кожного дня лається по телефону з колишніми сусідами.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ти ж поясни дитині, що в своєму саду треба берегти кожну травинку.

Так от, значить, — про слово.

Раз воно, як кажуть, не горобець, то що ж, у такому разі, це за штука?

Спробу внести ясність у цю справу зробили мешканці селища Комиш-Зоря Куйбишевського району Запорізької області. Вони порадили нам розшукати в редакційному архіві лист голови виконкому Куйбишевської райради т. Кусакова і переконатися, що його слово значить.

«Райвиконкомом, — писав у тому листі т. Кусаков, — дано вказівку районному відділу будівництва та експлуатації автомобільних шляхів провести ремонт моста у селищі Комиш-Зоря Куйбишевського району. Ремонт даного моста буде завершено до 1 вересня 1971 року».

Коли така офіційна особа, як голова райвиконкому, пише: «буде завершено», то вже це одне щось значить. А коли, до того, ще тобі чорним по білому визначають точну дату завершення робіт, то...

— То це ще абсолютно нічого не означає... — іронічно посміхаються мешканці Комиш-Зорі.

І чого, хотілося б знати, вони посміхаються?..

— А того, — охоче пояснюють, — що все, написане т. Кусаковим, — це тільки слова... На словах голова Куйбишевського райвиконкому гори верне, а от на ділі...

На ділі, як виявляється, ніхто коло того мосту і пальцем ще не поворухнув. Ні в 1971 році, ні навіть у 1972-му. Бо, як виявляється, між словом голови райвиконкому і ділом пролягає міст, ще трухлявіший і ненадійніший, ніж той, ремонтом якого клопочуться мешканці селища...

Золотими словами вписано було в історію будівництва Бодаківського сільмагу (Лохвицький район на Полтавщині) три обіцянки начальника будівельно-монтажного управління Полтавської облспоживспілки т. Кирисенка. Перший раз він урочисто поклявся, що здасть приміщення магазину в експлуатацію до 50-річчя Жовтня. Удруге — коли мешканці села сповістили редакцію, що цього слова не додержано,— начальник будівельно-монтажного управління заприсягався, що завершить роботу до весни 1970 року. Третій раз т. Кирисенко клястися та присягатися не став,— зметикував, очевидно, що йому вже мало хто вірить. Утретє, 27 серпня 1971 року, він офіційним листом поінформував і редакцію, і тих, хто на нього скаржився, що «будівельно-монтажним управлінням вжито заходів по забезпеченню вводу згаданого магазину в експлуатацію в цьому році. Будівництво магазину забезпечується матеріалами, транспортом, робочою силою».

Оскільки слова «вжито заходів» — не дуже конкретні й можуть бути сприйняті не з повним довір'ям, керівник будівельної організації цього разу підкріпив їх уже не клятвою, а категоричним запевненням: «За планом 1971 р. магазин повинен бути зданий в експлуатацію».

«Повинен» — це вже звучить. І, прямо скажемо, сильно звучить і досі. Бо й нині, через рік після того, як писалися ці категоричні слова, сільмаг ще «повинен бути зданий в експлуатацію».

Ну, звичайно, тепер у Бодакві вже не знайдеш живої душі, що повірила б слову начальника будівельно-монтажного управління. Бо знають, що це — пустий звук, якому гріш ціна у магазині уцінених товарів.

Якби ж то тільки він один так не цінував свого слова. А то цією ж хворобою страждає і товариш Журавльов, заступник голови виконкому Сумської міськради.

Коли мешканці вулиці Комсомольської поскаржилися редакції, що у них ще й досі не поновлена бруківка, зруйнована газівниками в 1968 році, т. Журавльов офіційно повідомив:

«Виконком Сумської міської Ради депутатів трудящих сповіщає, що у зв'язку з складними метеорологічними умовами, що створилися в осінній період 1969 року, не було можливо поновити брук проїзної частини дороги в місці прокладення газопроводу. Роботи по відновленню проїзної частини дороги будуть проведені у весняно-літній період 1970 року».

Зверніть увагу: у весняно-літній період 1970 року!

А тепер на Комсомольській вулиці який стоїть «весняно-літній період»?!

Трохи, ніби, не той. Календар уперто нагадує, що той «період» уже давно минув. Що уже добряче припікає гаряче сонце 1972 року.

А дорога?

Дорога не замощена.

Каміння лежить на тому ж самому місці, куди його звалили ще чотири роки тому.

І якщо там нині не вистачає якогось одного камінця, то це вже, признаємося, — наша вина. Цей камінець ми ризикнули закинути в город виконкому Сумської міськради, щоб нагадати його керівникам: мало бути господарем міста, треба бути ще й господарем свого слова.

Не всім, правда, легко дається таке сумісництво, та що поробиш — треба!

Б. ГРИГОРЧУК.

Азіз НЕСІН

Хто знає Муаммера Гарбузника

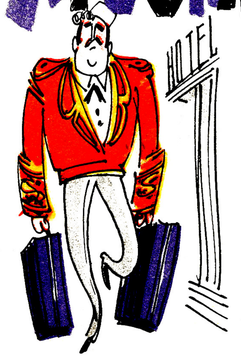

Якось телефонує мені один і каже:

— Цілий тиждень уже шукаю тебе.

Себе називає Муаммером. Розмовляє, ніби з давнім знайомим.

— Вибачте, — кажу, — але хто ви?

А він знову:

— Муаммер...

«Що за Муаммер?» — думаю собі, а питати сором. Ще подумає, що вважаю за непотрібне знатися з ним.

— Де я тебе вже не питав! Нарешті знайшов номер твого телефону.

Дещо вагаючись, я сказав:

— Я до ваших послуг.

— Мені дуже треба з тобою поговорити.

— Прошу.

— По телефону не можна. Де ти мешкаєш?

— Даруйте, але ж я вас не знаю.

— Не знаєш? І не сором... І голосу мого не впізнаєш?

— Ні, не впізнаю.

— Та я ж Муаммер...

— Який Муаммер, бейфенді?

— 195-й Муаммер. Ми ж в одному класі вчилися. Гарбузник Муаммер.

— А-а? То це ти, Муаммере? — сказав я, одначе не впізнав його й цього разу. А признатися соромно. Як-не-як, разом у ліцеї вчилися.

— Авжеж я...

Минуло вже двадцять шість років, як я закінчив ліцей. Хіба ж утримаєш в пам'яті Гарбузника Муаммера?

— Я маю дуже пильну справу й обов'язково мушу побачити тебе. Опиши, як до тебе їхати.

Я описав. Він прийшов у полудень і ще з порога кинувся мені на шию. Ех, хіба ж ми не однокласники!.. Я теж хотів кинутися йому на шию, але не вдалося його обняти. Зріст його сягав за два метри. Отже, я зміг тільки обхопити його поперек. Він голосно цмокнув мене в обидві щоки. Я й собі підскочив щось двічі, аби дістатися і його щік, але довелося вдовольнитися тим, що мої губи тільки плямкнули в повітрі так: «умм... умм».

Відтак я одвернувся й витер щоки. Ще зроду не бачив, щоб так цілувалися. Наче облизав.

Потім ми сіли й почали дивитися один на одного. Одначе я не пам'ятаю такого. Згадую, згадую й не можу пригадати. По-перше, у нас не було таких довжелезних.

Ми все ще зиримо один на одного. Дивилися, дивилися й нарешті він сказав:

— Здається, ти мене не впізнаєш...

Ну як сказати «не впізнаю»? Хіба ж можна не впізнати людину, разом з якою вчився?

— Що ти, друже, впізнав. Хіба ж можна не впізнати!

— Гаразд, а хто я?

— Муаммер.

— Який Муаммер?

— Муаммер Гарбузник.

— Ну то слухай же, брате, що тобі казатиму. Мені прийшла в голову одна ідея, і тільки ти зможеш мені допомогти. Ти відомий. А я страждаю, я горю...

— Що сталося, Муаммере?

Я називаю ім'я, якого не можу згадати.

— Я пропав. А тебе стільки людей знає. Тільки ти мене порятував би. Я вмираю.

— Розповідай, Муаммере, розповідай...

— Ти знаєш, що я їздив до Америки вчитися на інженера-хіміка.

Я нічого не знаю... Але кажу:

— Так, любий Муаммере, знаю.

— Не знаю, чи ти чув, хоча повинен був чути, що я в Америці закохався.

— Чув, любий Муаммере.

— Батько моєї дівчини був директором готелю. Ти, мабуть, знаєш, що ми повінчалися.

— Знаю, Муаммере.

— А потім, брате мій...

І він весь час розповідає. А я весь час уважно дивлюся йому в очі, думаю, може, таки згадаю, хто це.

— Слухай, хлопче, та я бачу, ти мене не впізнаєш...

— Упізнав, брате, далебі ж упізнав.

— А коли впізнав, то чому дивишся на мене, мов бугай?

— Та ні... Це я слухаю.

— А може, ти гордий, знатися не хочеш?

— О, боже, мій!.. Та хіба ж я гордий? Ти розповідай, Муаммере, розповідай...

— І ось ми, друже, одружилися. Через два місяці по весіллі я захворів. Ти, мабуть, чув.

— Чув, аякже.

— Ой, неправду кажеш.

— Та чому ж неправду, далебі ж чув...

— А зараз побачимо, як ти чув. Що в мене було?

— Та це вже ж минуле... Казали, наче апендицит чи щось таке...

— А ось і ні.

— Ну, забув. А що ж у тебе було?

— Я й сам не знаю. І ніхто не знає... Жоден лікар не міг допевнитися. І ось, брате мій, кажуть мені, що потрібна операція. Ну, зробили мені операцію, ти, мабуть, чув.

— Ти глянь, я й не чув.

— Оце такі друзі... Умреш на чужині, ніхто й не знатиме.

— Брате, я вже добре й не пам'ятаю, чув чи й ні.

— А кажеш, не чув. Та хай уже... Ну, зробили мені операцію.

— На здоров'я.

— Після операції я вже в університет не ходив. Тесть каже: ти, каже, тут пройдеш кращу готельову школу. Потім я тобі дам грошей, забирай жінку, їдь до Туреччини й одкривай там готель. «Гаразд», — сказали ми з дружиною. І я почав заочно брати уроки вищої готельової справи. Два роки вчився я, а потім мені прислали диплом, поштою ж таки. Отже, перший щабель вищої готельової служби я пройшов, диплом маю, а потім тесть каже: «Тепер тобі треба стажуватися, щоб ти все це сам переварив». «А як це зробити?» — питаю. Тесть порадив, щоб я почав із швейцара, а потім перейшов на гарсона.

Він розповідає, а я весь час уважно вдивляюся йому в обличчя, може, згадаю, хто це.

Раптом він уриває розмову й кричить:

— Хлопче, та чи ж ти мене упізнав?

— Далебі ж упізнав.

— А чого ж ти тоді дивишся на мене, як бугай?

— Та це я уважно слухаю.

— Бо коли не впізнав, то... Ну, потім, ефенді, почав я швейцарювати. Не минуло й тижня, як швейцари почали галасувати: «Заберіть його звідсіля». Бачу, що вони заздрять, але ж нічого такого не кажуть, я ж директорів зять. Тільки скаржаться в такий спосіб: «Він краще за нас усе знає, ми його нічому навчити не зможемо. Заберіть його від нас».

Так я звівся ще на один щабель. Дали мені готельову телефонну станцію, там працювало чотирнадцять душ. Я мав відпрацювати там три місяці, однак не минуло й трьох днів, як ті чотирнадцятеро почали скаржитися: «Заберіть його від нас, бо покинемо працювати». Я побачив, що здібним людям скрізь заздрять. Пішли до тестя й кажуть: «Він усе знає, нічому ми його не навчимо, тільки час гаятиме». Так я став гарсоном і мав працювати півроку. Та не минуло й шести днів, як усі гарсони з готелю почали кричати: «Або заберіть його, або підемо з роботи ми...»

Чому? «Бо він усе знає. Шкода часу...» І я став шеф-гарсоном. В готелі 30 шеф-гарсонів, і другого ж дня вони вже горлали: «Або ви його заберете, або ми страйкуватимемо». Скрізь заздрощі. Ну, ти глянь на нього!

— А що, прошу добродія?

— Ти ж мене упізнав?

— Упізнав, Муаммере...

— А то наче не впізнав... Поставили мене заступником директора. Але навіть тесть, і той витримав тільки тиждень. Пішов до адміністратора компанії, котрій належав цей готель і сказав: «Або я, або він...» Мене викликали туди й кажуть: «Ти вже все знаєш, стажування закінчено». Ну, а я й відповідаю: «Я не дурний. Хіба можна пройти стажування за п'ятнадцять днів? Нікуди я звідсіля не піду». Тоді головний адміністратор каже: «Ефенді, іди, будь ласка, геть. А то через тебе нас не те що в готелі, а ніде не візьмуть. Доведеться їхати на чужину».

Ну, а я — дурний — затявся: «Не піду, кажу, та й усе». Так ті збираються покинути готель і повиїжджати за кордон. «Ну, гаразд, — кажу, — я піду, тільки дайте мені посвідку». «Боже мій, — одказують, — ти тільки йди звідсіля, то ми тобі найкращу посвідку дамо». «Але я хочу й рекомендацію». А вони: «Дамо, скільки хочеш, ще й грошей дамо».

«Грошей, — кажу, — мені не треба». «Ми перед тобою в боргу, ти нам дуже прислужився. Ми цінуємо твої чесноти». А тесть додає: «Ти їдь на батьківщину, знайди грунт, щоб поставити готель. А я тоді дружиною перешлю грошей, скільки хочеш». Ну, я й приїхав. Вже чотири роки чекаю, а від тестя ніякої відповіді. Не шле ні жінки, ні грошей. Ось глянь, у мене диплом, ось посвідка, що в мене першокласна освіта. А ось рекомендації. Зараз у нас на батьківщині дуже потрібні готелі, тільки ж лізуть в цю справу хто й тямить, хто й не тямить. Не мають ні кваліфікації, ні досвіду. А ось — просто жаль, куди не поткнуся, скрізь гонять. Врешті зустрів нашого Рифата, а той мене до тебе послав, у нього, каже, багато знайомих.

— Який Рифат?

— Рифат Деве...

— Я його не знаю.

— Та ми ж усі разом вчилися в Галатасараї.

— Я в Галатасараї не вчився...

Що було по тому, я не ладен згадати. Знаю тільки, що з рук гостя вирвали мене сусіди. А гість, виходячи, сказав:

— Я ж помітив, що не впізнав мене. Нащо ж переконувати людину, буцім упізнав, коли ж таки не впізнав.

Переклав з турецької
Грицько ХАЛИМОНЕНКО.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Ось вам, дорогі предки, наше малятко. Виховуйте з нього інтелігентного, скромного трудівника — справжню людину.

КОНТЕКСТИ

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ

Сміється той, хто сміє...

*

Ще раз про честь мундира: краще зберегти честь і втратити мундир, аніж навпаки.

*

Майстер призових творів.

*

«Екстра»-класик.

*

Знепритомнів від спраги — пропонували тільки мінеральну воду.

Нема печальнішої повісті на світі, ніж бездарний роман.

*

Увійшов у науку через чорний хід і пояснив, що у нього не було іншого виходу.

*

Інколи увінчання нагадує розвінчання.

*

Район вічної мерзоти.

*

Правила доброго моветону.

Мал. А. СВИНЦОВА

— Дивись мені, не переплутай: справа — товар для прилавка, зліва — «наліво»!

На здоров'ячко, скаржтеся...

Уявіть собі таке: один відповідальний працівник Київського авторемонтного заводу № 6 — ну, хоча б сам директор К. М. Корнієнко — поїхав у відрядження до Івано-Франківська. Там захворів, і його кладуть на капітальний, так би мовити, ремонт.

Обслухав його лікар, оглянув і каже:

— В операційну!

А там із доброго дива почали в пацієнта висмикувати усі зуби.

— Що ви робите? — заволав хворий. — У мене ж здорові зуби!

— Заспокойтеся. Ми вам поставимо цілу щелепу...

Коли пацієнтові до носа піднесли скальпель, він заревів:

— Не дам!

— Слухайте, — заспокоїли його. — Спочатку ми мусимо вас знеособити, себто розібрати на деталі, а потім уособимо. Змонтуємо. Може, вам і не ваш ніс потрапить, але...

— Не хочу! Хочу, щоб у мене був мій ніс. Він мені подобається. Ніколи не свербить, ніколи не хворіє...

— Хочу, не хочу — цього мало. У нас такий порядок. Інакше ми не будемо вас лікувати...

— І хто вас такого понаучував? — застогнав пацієнт. — Я буду писати, я буду скаржитися...

— Ви, шановний! — кажуть йому лагідно. — Ви нас навчили. Пам'ятаєте, Івано-Франківський обласний лікарсько-фізкультурний диспансер направив до вас на завод «Волгу». «Волга» пройшла всього-навсього 68 тисяч кілометрів. Але зіткнулася зі стовпом і подряпала собі боки. Мотор був добрий. До Києва машина котилася своїм ходом, і казав шофер: «Як звір». А ви її там знеособили. А потім уособили в ту машину старий мотор, непридатний задній міст та інше таке ж. Взяли за все це 800 карбованців і помахали нам ручкою. А машина домахала до межі Івано-Франківської області, зачхала і спустила дух. Ми також скаржимося. Ми також пишемо. А ви нас годуєте відписками. Так що скаржтеся, на здоров'ячко.

ПРИМІТКА: На щастя, з товаришем К. М. Корнієнком нічого такого не сталося. Та, на нещастя, з машиною Івано-Франківського обласного лікарсько-фізкультурного диспансера таке сталося.

Є. ДУДАР.

ПЕРЧЕНЯ

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

ЗАГОРІВ

Цілий місяць не вмивався,
Як вогню, води боявся.
Вже на тілі бруду шар,
А він каже: — Це загар!..

Микола ДМИТРІЄВ.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

ГРУБИЙ І ТОНКИЙ

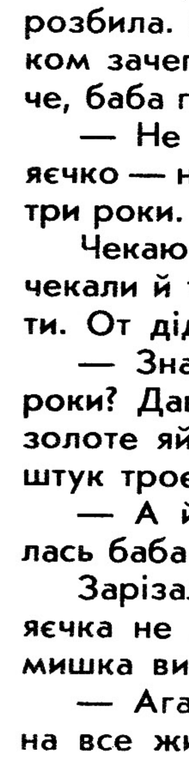

Ішов собі грубий — зустрівся з тонким,
І шапки не зняв той тонкий перед ним.

— Зухвалий нечемо, ану ж бо постій!
Ти шапки не зняв — б'ю по шапці твоїй!..

— Лиш спробуй! — тонкий відступив до стіни.
Зіткнулись вони, наче два барани.

Зіткнулися так, що за хвильку одну
Тонкий аж по шапку ввігнався в стіну!

І враз розсміявсь: — Моє й місце в стіні!..
А шапки повік не знімаю я, ні!

(Відповідь: цвях і молоток)

Микола ПЕТРУК.

ПРО КУРОЧКУ, ЩО НЕСЛА ЗОЛОТІ ЯЙЦЯ

(Українська народна казка)

Жили собі дід та баба. Була в них курочка ряба. Три роки вони курочку годували, з дня на день яєчка від неї чекали. Рівно через три роки знесла їм курочка яєчко, і було воно не просте, а золоте. Дід і баба зраділи, не знали, що з тим яєчком робити, своїм очам не вірили. Попробували його розбити, а воно дуже міцне, не розбивається. Дід бив, бив, не розбив, баба била, била, не розбила. Поклали яєчко на полицю, миша бігла, хвостиком зачепила, яєчко впало додолу і розбилося. Дід плаче, баба плаче, а курочка кудкудаче:

— Не плач, діду, не плач, бабо, я вам знесу друге яєчко — не просте, а таке саме золоте, тільки почекайте три роки.

Чекають дід з бабою тиждень, чекають другий, почекали й третій. Дуже довго здалося їм. Набридло чекати. От дід і каже бабі:

— Знаєш що, стара? Навіщо нам чекати цілих три роки? Давай ми зараз заріжемо курку і виймемо з неї золоте яйце. А може, воно там і не одне, може, їх там штук троє або четверо. От тоді ми заживем!..

— А й правда, дідусю, давай заріжемо! — погодилась баба.

Зарізали курочку, але, на жаль, всередині жодного яєчка не знайшли. Дід і баба знову почали плакати. А мишка виткнула голову з нори і каже:

— Ага, тепер плач, діду, плач, бабо, та запам'ятайте на все життя, що всього того, що ви бажаєте, відразу досягти не можна. У всякому ділі потрібне терпіння і витримка, а без цього ви ніколи не доб'єтеся того, чого вам бажалося.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. В. ГОРБАЧОВА

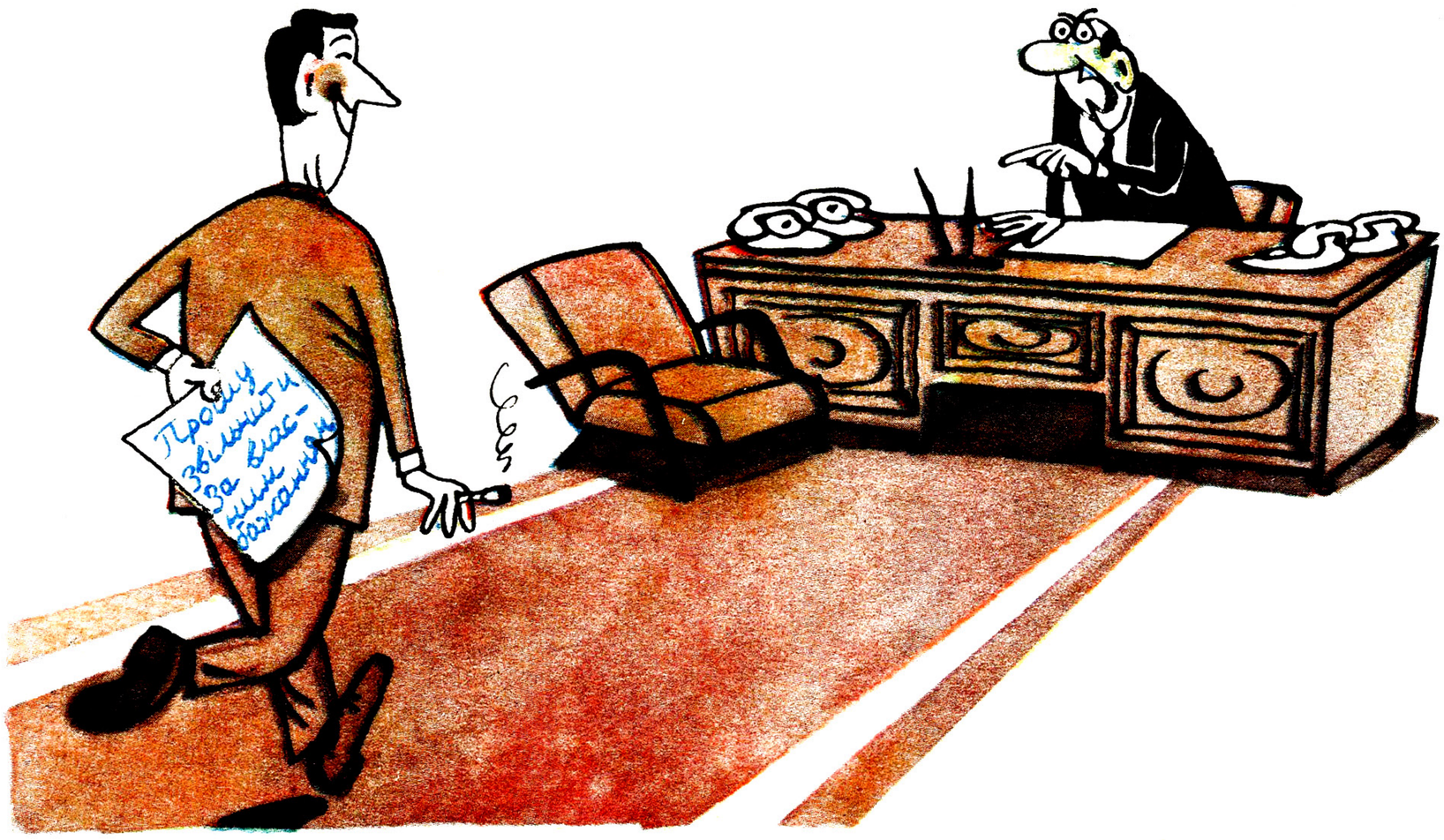

— Щось у вас, товаришу Диченко, сьогодні хороший настрій, дивіться, щоб я вам його не зіпсував!..

Приходьте до нас іще!

Під таким девізом працюють майстри Ковельської філії № 6 Волинського обласного підприємства «Побутрадіотехніка». Вони роблять усе для того, щоб забезпечити собі постійну клієнтуру.

— Ось уже півроку я відвідую цю майстерню, — сказав директор Кримненського сільського будинку культури М. А. Бондар. — І до кожного мого приїзду тут готують якийсь приємний сюрприз: то повідомлять, що для ремонту нашого клубного магнітофона немає якоїсь деталі, то замінять у ньому справні радіолампи і залишать всередині сторонні предмети, то виведуть з ладу один із гучномовців і механізм стирання запису зі стрічки... Останнього разу майстри забули прикріпити апарат до корпусу. Таким чином, — сказав на закінчення М. А. Бондар, — я сподіваюсь ще довгий час пробути постійним клієнтом цієї філії.

В. БУБКА.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У овруцьких браконьєрів глибокий траур. Не стало голови Овруцького районного товариства мисливців та рибалок Єгорова. Поширене засідання Житомирської обласної ради товариства розглянуло сигнал, надісланий Перцем, про зловживання Єгорова і зняло його з роботи. А був же такий голова! І зручний, і ручний. І в пляшку регулярно заглядав, і губителям природи потурав.

Плачуть браконьєри. Гірко плачуть.

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

МОТОЦИКЛІСТ — ЗАВЖДИ МОТОЦИКЛІСТ!

Ненадійний це все-таки транспорт — мотоцикл. Як тільки з ним зв'язався — так і жди лиха. І робітник Житомирського заводу «Щитавтоматика» В. В. Пенкін діждався. Придбав він мотоцикл ще у 1965 році, не встиг і натішитися, як украли. Гарний такий мотоцикл був. «Іж-планета»...

Убитий горем, заявив чоловік в автоінспекцію: так і так, мовляв. Мав я мотоцикл. Гарний такий мотоцикл. Украли. Там уважно все вислухали, завели, як це водиться, окрему справу і пообіцяли знайти пропажу.

Через півтора року одержує громадянин Пенкін повістку з автоінспекції. У-р-ра! Не пішов, на крилах полетів. А в автоінспекції йому й кажуть:

— А де ж ваш мотоцикл? У повістці ясно сказано — з'явитися на техогляд з мотоциклом!

— Та вкрали ж його у мене! — мало не заплакав Пенкін. — Я ж заявляв вам.

— Так-так, пригадуємо, — сказали в автоінспекції, розшукали справу громадянина Пенкіна і пообіцяли найближчим часом знайти пропажу.

А через рік знову одержує громадянин Пенкін повістку: з'явитись до автоінспекції З МОТОЦИКЛОМ — для технічного огляду. Інакше, мовляв, будете оштрафовані.

Прибіг В. В. Пенкін до автоінспекції, знов усе розтлумачив. Підняли його справу, вибачились і через рік... знову прислали повістку.

Так тяглося аж до 1970 року, поки вкрай рознервований Пенкін не прийшов до автоінспекції та не попросив, щоб йому дали спокій. Навіть од дальших пошуків мотоцикла відмовився. Змилувались над людиною, закрили справу. З полегкістю зітхнув Василь Васильович.

Та, виявляється, рано! Бо недавно знову одержав він — правда, вже не повістку, а цілого листа за підписом самого начальника відділу внутрішніх справ м. Житомира тов. Мельника. У цьому листі громадянинові Пенкіну, зокрема, рекомендується:

З метою попередження автодорожних пригод і крадіжок транспорту — а) зробити секретний замок у системі електрообладнання мотоцикла; б) не залишати мотоцикл без нагляду; в) ретельно обладнати свій гараж технічними засобами; г) виконувати всі вимоги правил безпеки руху.

І тепер сидить громадянин Пенкін та голову сушить: і як же отими рекомендаціями скористатися — адже нема у нього мотоцикла. Був мотоцикл. Гарний такий мотоцикл, але — украли. Нема мотоцикла. Залишилися тільки рекомендації на предмет «...з метою попередження... крадіжок транспорту...»

Ой, та й клопітний же це транспорт — мотоцикл!

А. ПАРФЕНЮК.

м. Житомир.

Борода

ГУМОРЕСКА

Я завів бороду й одразу відчув себе справжнім мужчиною.

По-перше, на мене всюди стали звертати увагу, а інколи навіть показувати пальцями. Знайдіть-но хоч одного з голою пикою, на кого б показували пальцями!

Водночас я здобув жіночу прихильність. Одного разу на вулиці яскрава брюнетка, що складалася з суцільних стегон, сказала подрузі, яка складалася з суцільних окулярів:

— Він схожий на Хемінгуея...

— Ні, швидше на пітекантропа, — відповіла подруга.

А тепер скажіть, чи багато ви бачили отих — із босими пиками,—яких би жінки порівнювали з історичними особами?

Жодна бабуся ще не пройшла повз мене без того, щоб не промовити ревно: «Господи...» — й не перехреститися по тому. Очевидячки, я схожий до того ж і на котрогось із святих. Тому, щоб посилити приємне враження, я став приязно посміхатися всім зустрічним бабусям. І правильно зробив, бо вже за кілька днів на тролейбусній зупинці одна старенька, тикаючи в мене скарлюченим пальцем, сказала іншій:

— Пам'ятаю, років двадцять тому провідувала я Пиндю-знахаря. Він якраз у Кирилівці лікувався. Так там теж один отакий із бородою ходив і всім посміхався. Професором себе величав...

Чули? Тож покажіть мені бодай якого з безбородих хирляків, у кого була б, як оце в мене, професорська зовнішність?!

Мабуть, саме з цієї причини мене зовсім перестали посилати у відрядження. Видно, директор нашої контори все ж таки збагнув, що така людина, як я — та ще й з професорською зовнішністю,— мусить передусім прикрашати собою рідну установу й створювати їй таким чином авторитет на місці, а не тинятися десь по невідомих географічних закутках, де й моди належно оцінити не вміють.

Це все по-перше.

А по-друге, я став прекрасним сім'янином. І теж завдяки своїй бороді, якій дружина — а вона в мене добра господиня — швидко знайшла практичне застосування.

— Все одно я з тобою нікуди не ходжу,— сказала вона,— бо на фоні твоєї... бороди маю буденний і непоказний вигляд. То займися краще господарством.

Хіба міг я не оцінити такого самокритичного визнання? Я ж не який-небудь безбородько. І, щоб зробити приємне коханій дружині, я зайнявся господарством.

Що це означає? А ось що:

Я чищу бородою взуття, одяг, змітаю пил із килима, натираю підлогу. Крім того, виявилося, що бородою дуже зручно мити посуд. Після цього я дезинфікую бороду потрійним одеколоном і витираю пил із меблів. А під час вечері спокійно використовую її замість серветки. Дружина запевняє, що, коли ми ремонтуватимемо квартиру, бородою можна буде побілити стіни краще, ніж будь-якою щіткою, а також пофарбувати вікна і двері.

Як бачите, в загальносімейному плані дружина цілком задоволена моєю бородою.

Чого, на жаль, я не можу сказати про вузькосімейний план.

У цьому плані дружина й близько не підпускає мене до себе.

А в усьому іншому я почуваю себе справжнім мужчиною.

Володимир ЧЕПІГА.

«Можна сказати, що в США існує тільки одна партія — партія власності..., яка має два філіали — республіканську... і демократичну партії».

Ф. ЛАНДБЕРГ,
американський дослідник.

«Ви бачите перед собою найшкідливішого хижака. Тільки він у всьому світі постійно винищує і тварин, і рослини».

Напис під дзеркалом, повішеним у Франкфуртському зоопарку.

«У сум'ятті, викликаному запровадженням контролю над цінами і заробітною платою у США під час другої світової війни, директор управління по контролю над цінами Честер Боулс запевняв: «95 процентів американських бізнесменів — чесні люди. Отже, нам доведеться зайнятися останніми 5 процентами шахраїв»... Пол Портер, який згодом замінив Боулса на посту директора управління, якось сказав йому: «Послухай, Честер, мені і моїм підлеглим здається, що всі 100 процентів бізнесменів не проти того, щоб змахлювати».

«Ньюсуїк». Нью-Йорк.

Ми повинні фінансувати весь світ, а ті, хто фінансує світ, повинні правити ним».

Президент ВІЛЬСОН.

Один швейцарець, хазяїн готелю в Гран сюр Сьєрра, обладнав під своїм закладом атомний бункер для себе і постійних своїх клієнтів. Американська фірма, яка виконувала замовлення, стягнула з нього стільки, що він, як сам каже, «заледве не відправився на той світ».

Щоб якось залатати діру у своєму бюджеті, господар готелю взявся влаштовувати «камерні концерти в бункері». А рекламує їх так: «Ви почуваєте себе так, ніби ви в могилі і чуєте траурну музику на власних похоронах».

Коли американці почали виводити з Південного В'єтнаму своїх «джі-ай» (своїх вояків, тобто), там у одному місті, в одному високому будинку, що старанно охоронявся, зібралася одна компанія. Невелика, але вельми поважна. А зібралася вона на нараду.

— Цього разу, панове, моя промова буде стислою,— почав найповажніший із усієї компанії,— справа виглядає так: або мир, або ми. Якщо, не доведи господи, наші заокеанські друзі і справді виведуть свої війська, то нам — труба. Треба щось робити.

— Пропоную зараз же відкликати нашу делегацію з Парижа,— випалив один, трохи менш поважний член компанії. — Скажемо, що вони забули вдома валізку із запонками.

— Ет,— відмахнувся найповажніший.— Ще скажуть, щоб купували французькі запонки. А нам це ні до чого. Нам порятунок потрібний.

— У мене — пропозиція,— подав голос ще менш поважний член компанії.— Треба оголосити, що виходимо з-під опіки нашого заокеанського дядька.

Члени наради зчудовано перезирнулися.

— А чому б і ні,— провадив той же ще менш поважний,— візьміть хоча б уряд Південної Родезії. Там як? Віддавайте, сказали йому, владу представникам більшості населення. А вони? Р-р-р-аз! І — оголосили незалежність од своїх покровителів з-за Ла Маншу. Покровителі начебто розпасіювалися. Одною рукою санкції на них накладають, а другою — підтримують, та ще й гроші тикають. Та ще й солідних емісарів посилають для розмов задушевних.

Так от, давайте й ми! Оголошуємо незалежність від дядька з-за океану. Дядькова преса починає шпурляти в нас громи з блискавками. Проти нас проголошують... хе-хе... санкції і... підкидають грошву, як і досі, і всі ми, зрозуміло, залишаємося на своїх місцях.

— Щось у цьому є,— замислено мовив найповажніший.— Але ж чогось і нема... Гроші — це добре, дуже добре. Але південнородезійський досвід нам не підходить. Він нас не врятує. Наш порятунок, як показує практика, тільки у війні. А хто, питається, воювати буде? Самі ми не дуже-то навоюємо. І тепер уже тисячі солдатів із армії втікають.

Всі замовкли і задумалися.

Думали довго.

— Здається, знайшов,— нарешті озвався отой член компанії, що трохи менш поважний.— Щоправда, не зовсім нове, проте, на мій погляд, надійне... Всі знають, із чого починав кожен наш уряд... Прошу, панове, спокійно — я ж не для критики, а для діла кажу. Значить, урядів було чимало. А з чого починав кожний? Кому доручали очолити ті уряди? Кому дозволяли, так би мовити, подружньому обпертися на дружню заокеанську дядечкову руку? Тому, шановні, хто передусім оголошував, що він — антикомуніст, а краще — непохитний антикомуніст, а ще краще — твердий і завзятий антикомуніст...

— Ясно,— перебив його найповажніший.— Все ясно! Треба широко продемонструвати... Але не так собі стук-грюк, аби з рук, не по-дилетантському, а на високому науковому рівні ще раз продемонструвати наш дух.

І наказав найповажніший організувати й провести мітинг студентів і професорів Сайгонського університету.

Дипломатів різних туди навезли, щоб до наукового рівня додати ще й міжнародний.

Мітинг відкривав «сам»!

— Я,— заявив він,— президент.

Заявив, повів оком по аудиторії — як реагують. Не реагували. Мовчали. Лише один підморгнув: давай, мовляв, тут усі свої, а за дверима — варта.

І підбадьорений промовець торохнув:

— Ми — за демократію!

Сказав таке, та й сам злякався. Почав сам себе підправляти. Ми, мовляв, демократи в тому розумінні, що ніколи-ніколи не визнаємо ніякої комуністичної організації на нашій території.

Тут перші ряди, де сиділи дипломати та усякі інші поважні персони, заповзялися в долоні ляпати.

Промовцю це духу додало.

— Що таке ми? — гукнув він.— Ми лише етап. Над усім світом нависає загроза комуністичної змови з метою встановити тотальне панування.

А далі — ще страшніше:

— Рятуйте Азію від червоної примари!..

А коли все закінчилося, підійшов до промовця один із поважних гостей заокеанських, поляпав його по плечику і мовив:

— О'кей! Хай на моєму ранчо всі свині виздихають, коли ми вашої завзятості не оцінимо. Що трохи солдатів своїх вивели — це пусте. Наша балаканина про мир — теж. Головне, аби війна продовжувалася. А наші хлопці залишаються у вашому небі. Вони справу знають. Так що будьте спокійні... Все — о'кей!

О. МАЛЬКО.

Нічого собі дешевина!..

«Долари подешевшали! Відносно дешево ви можете зробити таку подорож у Сполучені Штати, від якої дух захоплює».

Датські журналісти Хольгер Християнсен і Кай Нінко побачили цю рекламу в туристському агентстві і поїхали в США. Там шефи вашінгтонської поліції ретельно їх проінструктували, як туристам слід поводитися на вулиці, в готелі й інших місцях, а журналісти в свою чергу познайомили з цією інструкцією читачів датських газет. Ось вона:

Не виходьте на вулицю, коли стемніє. Якщо конче потрібно, виходьте з великою компанією. Якщо до вас звертаються на вулиці, не зупиняйтесь! Навіть дружня розмова може закінчитися ударом ножа або стріляниною. Якщо вам потрібне таксі, сідайте тільки в машину жовтого кольору — вони контролюються поліцією. Інакше ви ризикуєте опинитися на глухій вулиці, де вас пограбують. Ліфтом слід користуватися розумно — їздити в них тільки поодинці або з групою, ні в якому разі з одним лише супутником: він може стати вашим убивцею. Якщо в готелі хтось постукає у ваші двері, не відчиняйте: ви ризикуєте, що вам переріжуть горло...

Для жінок є додаткові рекомендації.

Дійсно, подорож неабияка. Може не тільки дух захопити. Можна нізащо й з душею розстатися.

Народні усмішки

СТОРОЖІ

Сидять двоє сторожів у буді, а злодій під вікном мішок несе. От один і наже другому:

— Семене, сходи-но подивися, що він поніс у мішку.

— Збігай краще сам, а то у мене валянки мокрі.

— А у мене патрони сирі, — відповів Семен.

— Ну, тоді ранком узнаємо,— згодився другий і підсунувся ближче до грубки.

Повідомив О. ЯБЛОНСЬКИЙ
з с. Чорнобаївки Херсонської області.

ДОБРИЙ ВІТЯ

— Вітю, ти чому не даєш братові санчат? — запитує мама.

— А я даю, мамо. Я спускаюсь з гори на санчатах, а він їх на гору тягне.

РІЗНИЦЯ Є

— Скажи, яка різниця між звичайним електричним струмом і блискавкою? — запитав учитель.

— Блискавка блиснає задаром, а за електрику платити треба! — відповів учень.

Повідомив В. ГОСТРИЧЕНКО
з с. Андріївки Миколаївської обл.

СКІЛЬКИ БАГАТИХ

Повернувся додому один галичанин, який довгий час був на заробітках в Америці. Односельчани й почали його розпитувати, як воно отам за океаном живеться.

— Чи то правда, — запитав сусіда, — що в Америці багатих людей багато?

— Так, — відповів приїжджий.— Багатих в Америці до дідька, а бідних стільки що й дідько не полічить.

Повідомив В. М. КРАВЧУК
з смт Чорнобай Черкаської області.

НЕ ВИКОНАВ

Було це в царській армії. Викликав офіцер солдата та й говорить:

— Підеш у розвідку і позначиш на карті всі стратегічні об'єкти противника. Зрозумів?

— Зрозумів, — козирнув солдат.

Другого дня повернувся він з розвідки та й доповідає:

— Пане офіцер, вашого завдання не виконав.

— Чому!? — обурився офіцер.

— Та забув вам сказати, що я неписьменний.

Повідомив В. М. ФЛЬОРКО
із с. Торчина Коростишівського району Житомирської області.

НЕ ДО ГОРІЛКИ

Чоловік питає свого приятеля:
— Ти сьогодні горілку пив?
— Ні, не пив, — відповів той.
— А вчора?
— І вчора не пив.
— То чому ж у тебе очі червоні?
— Та то я плакав: дружина прийшла п'яна й побила мене.

Повідомив М. ЛУК'ЯНЕЦЬ
з с. Пісок Чорнухинського району Полтавської області.

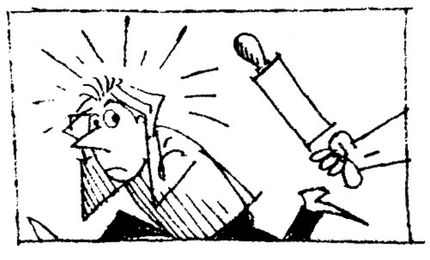

Сатиричні мініатюри

«ЛЮБИТЕЛЬ» ПРИРОДИ

Аж плаче, спершись на рушницю:
— Перевели у плавнях птицю!
Про те ж мовчить, що навіть гав
Не хтось, а він перестріляв.

Володимир ВИХРОВ.

м. Ігрень
Дніпропетровської обл.

І ЯЗИКА ДОСИТЬ...

(ЗА НАРОДНИМИ МОТИВАМИ)

Дівка — ну й вродлива ж! — Муся
Привела свою бабусю
До лікарні: мов на зло,
Щось у грудях запекло...

Прочиняє двері: — Можна?
Підхопився лікар вмить:
— Можна, можна, дуже прошу.
Роздягайтесь — що болить?

— Це — не в мене... — каже Муся.
Усміх в лікаря зника:
— Що ж, ходіть сюди, бабусю,
Покажіть-но язика...

Микола ПЕТРЕНКО.

м. Львів.

СЛОВО З ПІСНІ

Жалівся ти, що слово з пісні
Редактор викинув у тебе...
Я чув її:
Не слово з пісні —
ВСЮ ПІСНЮ
Викинути треба!

ЦЕЙ МОЖЕ!

Його уся Вкраїна зна! —
Бо він — далекоглядько:
У нього в книжці
БУЗИНА,
У видавництві —
ДЯДЬКО!

ПІДСЛУХАНЕ

— Дивно: збірка ця легка,
Хоч товста!..
— ТОРІЧЕЛЛІЄВА в ній
ПУСТОТА!..

Грицько БОЙКО.

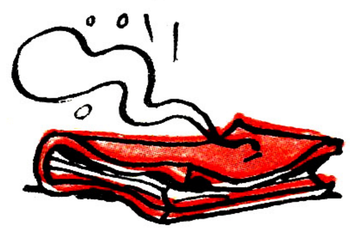

ЖАДАНИЙ ГІСТЬ

Зустріли злодія, мов брата,
Бо... намічалася розтрата.

Петро ФЕДОТЮК.

м. Бориспіль,
Київської області.

Мал. Й. КОГАНА

— Ніяк не розберу, де в нього потилиця.

Страшне перо не в гусака...

«Ірина пильно вдивлялася в обличчя що шкутильгало їй назустріч».
(Із учнівського твору).

—

«У воєнкоматі мені сказали що я в училище не проходжу через ліве ухо».
(Із заяви).

Надіслав В. ПИЛИПЕНКО.
с. Курінь
Бахмацького району
Чернігівської області.

* * *

«Г. І. звільнити з роботи в зв'язку з скороченням її чоловіка».
(З наказу).

—

«Після уроку фізвиховання я протираю підлогу в залі учнями».
(З пояснювальної записки).

Надіслав П. БАЛИНСЬКИЙ.
смт Крижопіль
Вінницької області.

* * *

«ДОВІДКА
Видана водію професіональної пожежної частини.
В тому, що він получал місячну зарплату крб. сто коп. 05 для предявленія учбовому заведенію».

—

«Коняка на слизькі дорозі посковзнулась — перевернула бідарку, ізбіла прі этом Петра П. до потері сознанія запуталась в збруї і задушилась в следствії чого віновних нет».
(Із акта).

Надіслав В. КУДИМА.
м. Херсон.

* * *

«ХАРАКТЕРИСТИКА
На гр. К. Т. М. 1947 року народження жителя села Сокільники Пустомитівського району Львівської області.
За час його проживання в селі Сокільниках з сторони Сільської Ради ніяких порушень громадянського порядку не було. Сімейні спори були, Ніяких громадських поручень сільська Рада йому не доручала. На визов сільської Ради являвся своєчасно. За останній час гр. К. Т. М. нігде не працював.
Голова виконкому (підпис)
Секретар виконкому (підпис)».

Надіслав О. КЛИМ.
м. Пустомити
Львівської області.

* * *

«Я в гоще за шол в ресторан «Колос», і у фіцанки попросил кнігу скаргів. Вона мне не дала я забрал вкишеню шніцель і дал його в санстанцію щоб получити кнігу скаргів. Прошу меня розсмотреть ето діло и наказать».
(Із заяви).

Надіслав М. ДЖУРА.
м. Гоща
Ровенської області.

* * *

«СЛУШАЛИ: про грубе нарушеніє трудової дісципліни конюха которий загнав лошаді в нетрезвом состоянії на огорожу і зломив. В результаті чого одна лошадь потребувала врачебного вмішательства не говоря про дополнітєльний забот».
(Із протоколу).

Надіслала Г. МОГИЛЬНИЦЬКА.
с. Криве Озеро
Миколаївської області.

* * *

«У звяску з тим, што я четирежди побув у витрезвітелі, то мене хотять уволіть по сорок сідьмой статі, то прошу лучше увіліть по собственному желанію, так як читвертий раз у витрезвітель мене отдала собственна жінка».
(Із заяви).

Надіслав І. ТЕСЛЕНКО.
м. Черкаси.

* * *

«Не очинь памнятаю на ваші вопроси. Коли мене били, то я ще був тверезий, а як сам бив то вже був п'яний».
(З пояснення).

Надіслав І. ДЕМЧЕНКО.
с. Софіївка
Дніпропетровської області.

* * *

«Голові і зоотехніку.
На 20-е травня на 6 годин ранку організувати і забезпечити явку всіх коней вашого колгоспу для дослідження на сап і інан. Явка всіх коней обов'язкова і без запізнення».

Надіслав Г. КОВАЛЕВСЬКИЙ.
с. Тельманове
Донецької області.

Не знаю, як кому, а мені й моїй дружині пощастило: ми купили відмінну пральну машину. Без будь-яких поламок і ремонту вона у нас пропрацювала аж п'ятнадцять хвилин. І тільки на шістнадцятій зупинилася. Довелося її відправити назад у Харків, на завод пральних машин.

Та — нічого, там їй швиденько дали лад. Минуло лише три з половиною місяця,і наша механічна праля назад до нас прибула. Цього разу працювала, як новенька! Навіть — краще. Цілих півгодини прала і... знову помандрувала на рідний завод.

Тепер ось уже п'ятий місяць ми ждемо її. Втім, квапити харківських умільців побоюємося. Ще, чого доброго, почнуть спішити, а це, як відомо, може позначитися на відмінній якості їхньої роботи.

Сказано ж: поспішиш — людей насмішиш. А нам — не до сміху.

Д. ДЗЮБА.
м. Гребінка
Полтавської області.

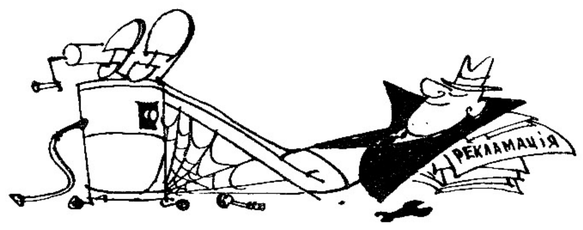

Хочу тобі поскаржитися на свій екскаватор. Чудний якийсь він у мене, я б навіть сказав— недороблений. Щойно його на Кадіївському рудоремонтному заводі до ладу довели, щойно за 5500 карбованців його там капітально відремонтували, а він, уяви собі, працювати ні за що не хоче. До того лінькуватим став, що навіть з платформи його зняти не змогли — не піднімалася двонога стійка. Ну, з цією стійкою ми ще так-сяк справилися, а з гайками, що на валах, нічого вдіяти не вдалося — не загвинчуються, спадають і — все! А коли я все-таки якось їх закріпив і почав екскаватором землю копати, у нього раптом надвоє розвалився ківш.

Отакий, Перче, у мене тепер екскаватор. Копати грунт не хоче, а тільки підкопується під авторитет тих, що його відремонтували.

Сказано — недороблений!..

Г. МАКСЮТЕНКО,
машиніст екскаватора.
м. Красний Луч.

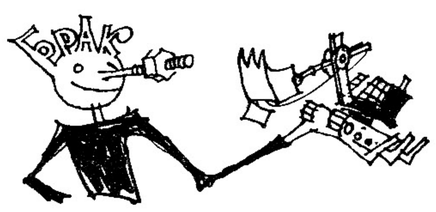

Може, ти знаєш, коли рак свисне? Це нас дуже цікавить. І то ось чому.

Ще у червні минулого року завезли ми на Хмільницький ремонтний завод «Укрсільгосптехніки» (Вінницька область) коробки передач від трьох автомашин ГАЗ-51 і досі одержати їх не можемо. Спочатку писали туди листи. Потім телефонували. Двічі посилали на завод людей. І ті теж повернулися порожняком. От і підозрюємо ми, що одержимо коробки передач тоді, коли рак свисне...

Тому й просимо: якщо ти, Перче, знаєш, коли рак свисне, то підкажи нам, щоб могли уже спокійно ждати. А якщо не знаєш, то спитай на тому заводі, бо якщо ми запитаємо, вони відмовчаться. З досвіду знаємо.

М. ПАЦАЛЮК,
голова правління колгоспу
«Дружба».
Кіцманський район
Чернівецької області.

Друже Перче!

Чи не забагато уваги ти приділяєш недбайливцям? Чи не краще було б, якби ти хоч раз віддав належне дбайливим господарям. Таким, скажімо, як керівники нашого радгоспу. Вже ж так вони стараються, так піклуються про розвиток громадського тваринництва і підвищення культури села! Оце недавно прийняли рішення побудувати один корівник у самому центрі — за 50 метрів од сільського клубу.

Уявляєш, як вплине таке близьке сусідство на інтелектуальний розвиток тварин? І як, у свою чергу, заспівають наші самодіяльні артисти у цьому клубі!

От тільки боїмося, що про наших дбайливців тоді забудуть добре слово сказати. Отож, гадаємо, Перче, що є сенс зробити це тепер.

МОЛОДЬ СЕЛА
(8 підписів).
с. Польове
Сосницького району
Чернігівської області.

Б'юся об заклад, що ти не знаєш, яка річ у тепловозі найцінніша. А ми, машиністи тепловозів «ТЕ-3», знаємо.

Найціннішою річчю в машинах, на яких ми їздимо, є не дизель і не будь-яка деталь, а... чайник. Звичайний чайник, із якого можна було б попити перевареної води. У жодному механізмі, в жодній запасній частині, потрібній для нормальної роботи тепловоза, ми нестачі не відчуваємо, а от чайників, так потрібних у дорозі, — нема. Ніяк їх допроситися не можемо у керівників локомотивного депо Волноваха.

Може, ти, Перче, десь роздобудеш ті чайники? Обіцяємо, що перші ж дві склянки води ми з тобою і розіп'ємо. На брудершафт!

А. ТАРАН,
машиніст тепловоза.
Ст. Пологи
Запорізької області.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Я тільки поділився з ними радістю, що вгадав шість цифр у спортлото...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

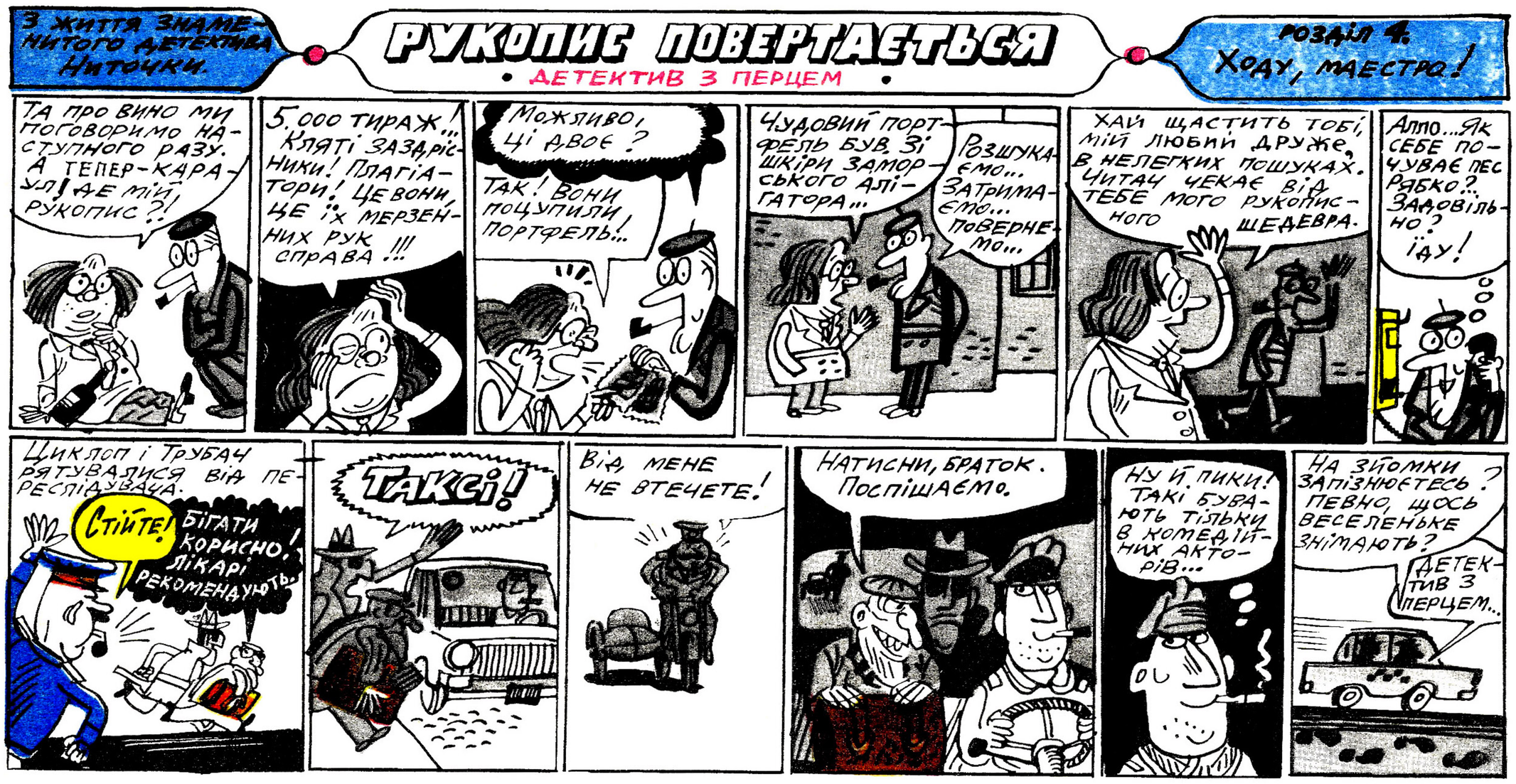

Лев Борисович КАПЛАН

На сімдесят четвертому році життя пішов від нас художник-перчанин Лев Борисович Каплан.

Протягом довголітньої роботи Льва Борисовича в «Перці» ми знали його і як людину спокійної вдачі, і як усміхненого художника, і як непримиренного борця проти усього того, що осуду і осміювання гідне.

У грізні воєнні роки перо художника-сатирика було надійною і бойовою зброєю у боротьбі проти гітлерівських загарбників. Вражало воно наших недругів і у мирний час.

Образ Льва Борисовича Каплана, чесного і невтомного художника-бійця, образ чудової людини житиме у пам'яті наших сердець.

ГІРКИЙ ТРАПУНОК

Хвалився Панько дружині:
— Розум маю,
п'ю за чужі, — своїх
не пропиваю.
Та помилився, — гіркий
спіткав трапунок:
пропив свої
печінку, серце й шлунок.

ЧИСТА РОБОТА

Парикмахерові Сидір
руку жме щосили:
— Превелике вам спасибі,
що вуха лишили!

В. ГУЗІЙ.

с. Вовкодаєве
Ворошиловградської
області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У журналі № 22 за 1971 рік, у фейлетоні «З вогнем та без вогню» Перець писав про те, як на Одещині затягують строки спорудження дитячих закладів або ж здають ці новобудови з численними недоробками.

Як повідомив секретар Одеського обкому КП України тов. Н. Неізвєстний, фейлетон обговорювався на виробничих нарадах у трестах та будівельних управліннях.

Нині дитячі садки в Ширяєво і Сараті здано в експлуатацію. Підготовлено до здачі дитсадок в Іванівці. План освоєння коштів на спорудженні дитсадків у Білгороді-Дністровському та Балті повністю виконано.

Недоробки в приміщеннях одеських дитсадків №№ 174 і 205 — ліквідовано. Дитячий садок швейного об'єднання ім. Воровського та дитсадок селища Таїрова вводяться в дію найближчим часом.

Керівники будівельних організацій, винні у зриві строків спорудження дитячих дошкільних закладів, суворо попереджені.

★ У № 23 журналу за 1971 рік було опубліковано фейлетон «До питання про скаргознавство». У фейлетоні, зокрема, йшлося про директора шахти № 4 «Нововолинська» О. М. Плиса, який зловживав своїм службовим становищем, грубо ставився до підлеглих, займався окозамилюванням.

Завідуючий промислово-транспортним відділом Волинського обкому КП України тов. Малиш повідомив редакцію, що фейлетон було обговорено на нараді керівників промислових підприємств міста Нововолинська. Факти, викладені у ньому, підтвердились.

Обласний комітет народного контролю оголосив Плису догану та зробив на нього грошове нарахування.

Парторганізація шахти та Нововолинський міськком КП України вживають заходів до ліквідації недоліків, вказаних у фейлетоні.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 12 (886). (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. V. 1972 р. Підписано до друку 1. VI. 1972 р. БФ 12027. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 02596. Тираж 2 370 000 прим.

Індекс 74393

Іноземна сатира

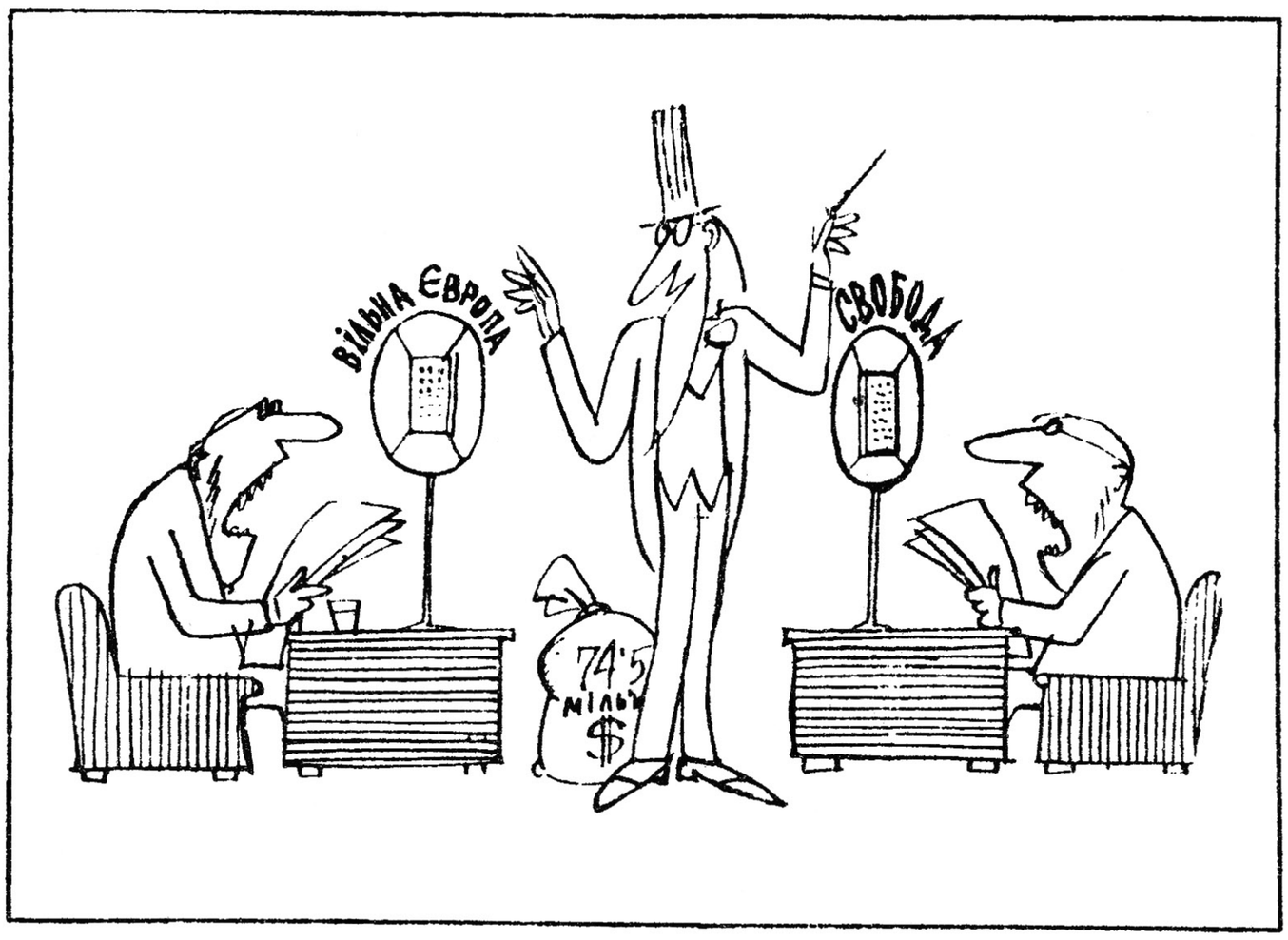

Диригент.
«Стършел». Софія.

Мир по-американському.
«Лудаш Маті». Будапешт.

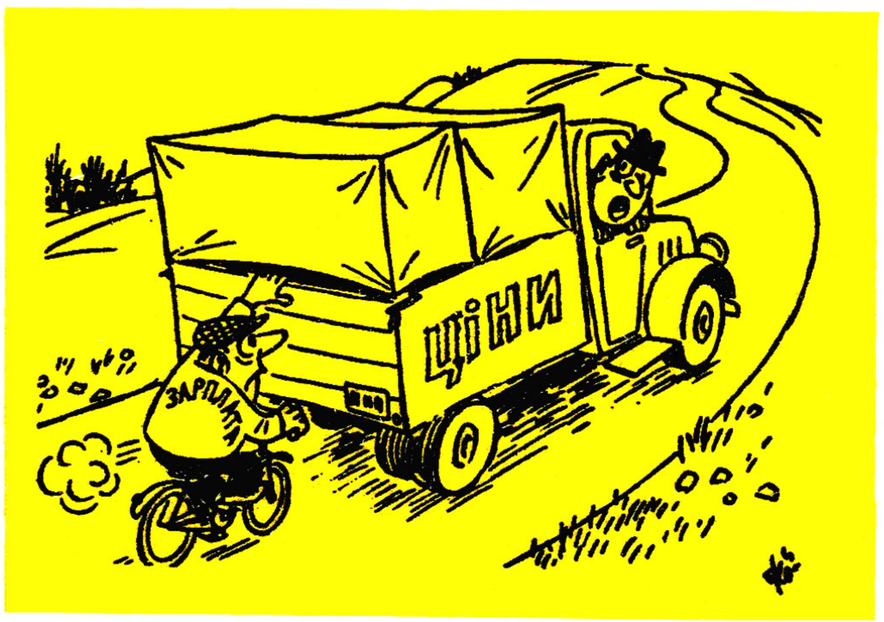

— Перестань чіплятися!
«Естерайхіше штандпункт». Відень.

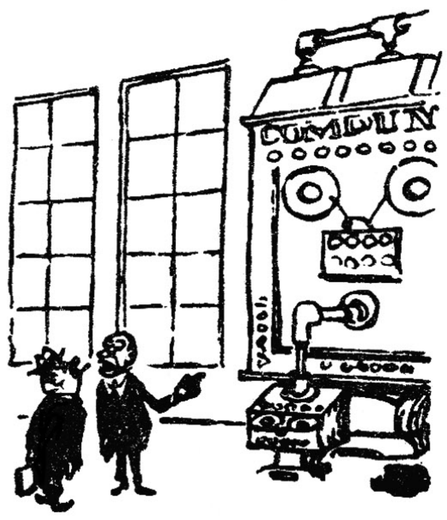

— На цьому маленькому комп'ютері наша компанія нараховує зарплату робітникам, а на цьому великому — нараховує податки.
«Ю. Е. Ньюс». Нью-Йорк.

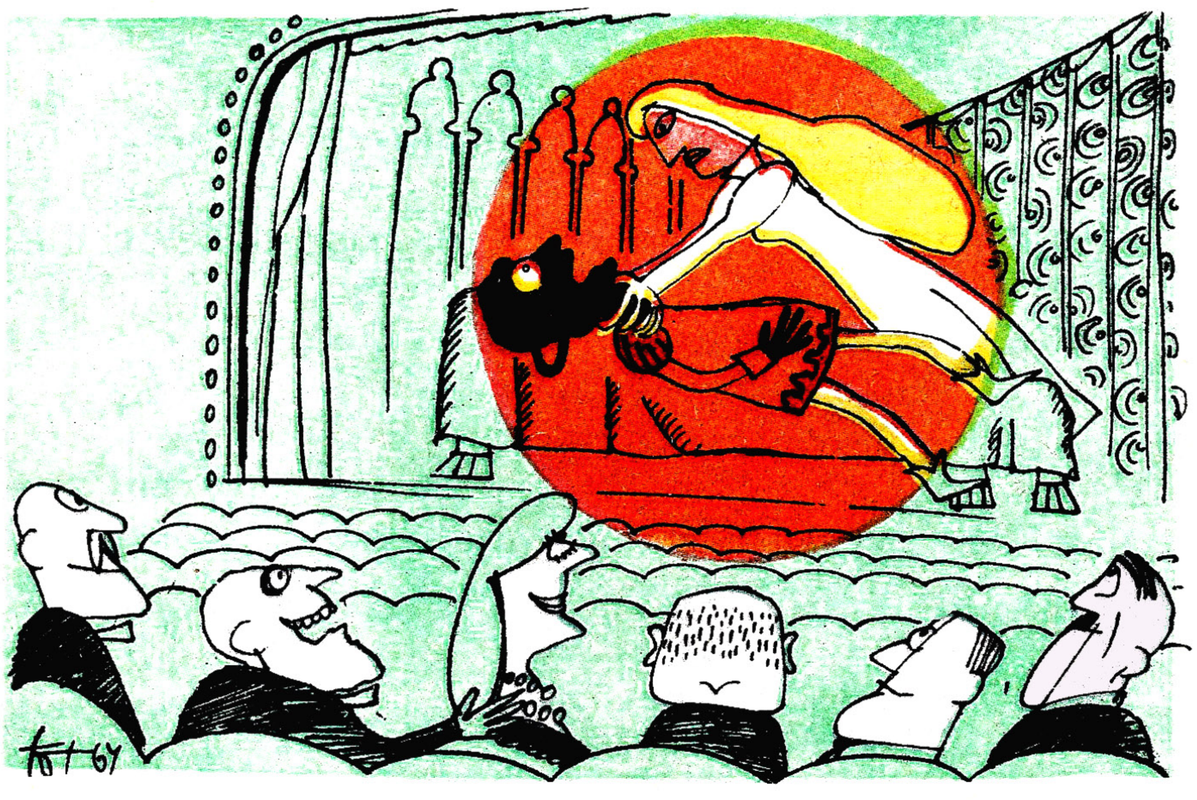

Постановка «Отелло» у південно-родезійському театрі.
«Лудаш Маті». Будапешт.

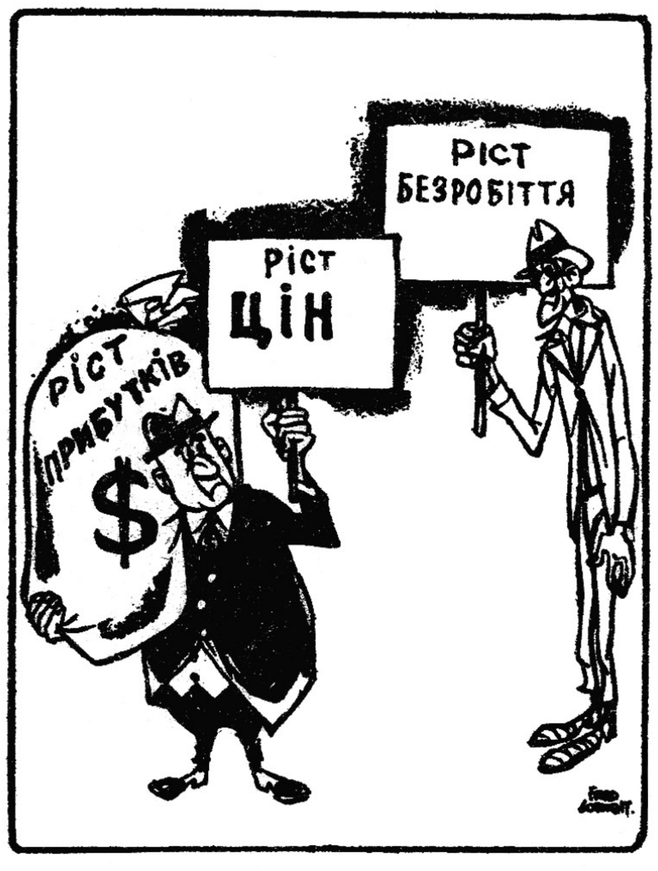

Ростуть прибутки, ціни і безробіття.
«Життя і слово». Торонто.